

Ἡ ἀνοιξίς εἶναι αὐτὴ τῆς ψυχῆς,
 γελώτων
 καὶ ἐρώτων
 καιρὸς εὐτυχῆς,
 καιρὸς χαρῶν
 καιρὸς χορῶν.
 Πηδᾶτε,
 πετᾶτε.
 Ὁ βίος βραχύς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΥΣΙΝ

Μελ. φδ. Schubert: (Das Fischermädchen), A, 4p. 13

Μιὰ κόρ' εἶδα 'ς τὴ βρύσι
 μ' ἀνάστημα κομψό.
 Τὴν εἶπα νὰ μ' ἀφήσῃ
 νὰ πιῶ, διατί διψῶ.

Κοκκίνισεν ἐκείνη,
 καὶ ὥς ἔκλινε σεμνὴ,
 τὰ χέρια τῆς μ' ἀφήνει
 μαζῇ μὲ τὸ σταμνί.

«Εὐχαριστῶ, τὴν λέγω·
 πλὴν μ' ἔδωσες, θαρρῶ,

φωτιά νὰ πιῶ καὶ καίγω·
δὲν μ' ἔδωσες νερό.»

—

Πῶς μὲ θερίζουν πόνοι
λυπεῖται κ' ἀπορεῖ,
καὶ τὴν σταμνιά φκαιρόνει,
καὶ παίρνει δροσερή.

—

Τοῦ λαῖνιοῦ τὸ στόμα
μ' ἐπρόσφερεν εὐθύς,
καὶ μ' εἶπε· «Πιὲς ἀκόμα,
καὶ θὰ ἰατρευθῇς.»

—

—«Ἄχ! ὅχι. Θέλεις, φίλη,
νὰ παύσῃ τὸ κακό;
Τὰ δυὼ σου δός με χεῖλη,
τὸ στόμα τὸ γλυκό.»

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΤΗΣ

Μελ.δ. Gounot : (Ange adorable), B, ἀρ. 9

Τὸ ρόδον θάλλει
μ' ἀγνὰ τὰ κάλλη
τοῦ ἔαρος αὐγὴν·
κ' ἡ καλλονή σου,
ἀγνή ἐξ ἴσου,
χαροποιεῖ τὴν γῆν.

—

